

Μήνας Νοέμβριος.

Κυριακή 4 Νοεμβρίου 2018.

5η Κυριακή τοῦ Λουκᾶ.

Ακ. 16, 19 – 31.

«Εἰ Μωϋσέως καὶ προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδέ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται».
(Ακ. 16, 31)

Βαρύς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πού ἀκούσαμε σήμερα καὶ ἀναφέρεται σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους κάθε τόπου καὶ κάθε ἐποχῆς πού τοποθετοῦνται κακοπροαίρετα ἀπέναντι στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ποτέ ὁ πάνσοφος καὶ πανάγαθος Θεός δέν ἐγκατέλειψε τούς ἀνθρώπους κατά τὴ δραματικὴ τους πορεία πάνω στὴ γῆ. Πάντοτε τούς ἔδειχνε τό σωστό δρόμο τῆς ἀσφαλοῦς πορείας. Πάντοτε τούς κατηγύθυνε πρός τὴ σωτηρία. Πάντοτε φανέρωνε τό θέλημά Του, πού δέν εἶναι ὄλλο ἀπό τὴν ἄδυτη εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου. Ποτέ δέν ἐπέτρεψε ἀνεμπόδιστα ὁ ἀνθρωπος νά γευθεῖ τὴν καταστροφή.

Ποτέ δέν ἐκδικήθηκε γιά τήν ἀνυπακοή. Ποτέ δέν παραβίασε τήν ἐλευθερία, αὐτό τό τόσο πολύτιμο δῶρο στόν ἄνθρωπο. Παιδαγώγησε, δίδαξε, θαυματούργησε, φιλοτίμησε, ταπεινώθηκε, θυσιάστηκε, ἀναστήθηκε, ἀλλά ποτέ δέν ἀδιαφόρησε.

Κατά τήν ἐποχή τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού τό ἀνθρώπινο πνεῦμα βρισκόταν σέ κατάσταση ἀνωριμότητος, θέσπισε τό νόμο καί ἔστειλε τούς προφῆτες, γιά νά φανερώσει τό θέλημά Του στούς ἀνθρώπους. Μέ τό νόμο ἄφησε πρακτικές ὁδηγίες, γιά νά ὀργανώσουν οἱ ἄνθρωποι τή ζωή τους μέ ἀσφάλεια. Μέ τούς προφῆτες ἔδειξε στόν ἀπείθαρχο καί ἀνυπάκουο κάτοικο τῆς γῆς ὅτι Ἐκεῖνος, ως Δημιουργός τοῦ σύμπαντος κόσμου, εἶναι ὁ ἀπόλυτος κυρίαρχος τοῦ χώρου καί τοῦ χρόνου καί ὁ μόνος πού ἔχει τό δικαίωμα νά καθορίζει τά πάντα καί νά ἀποκαλύπτει τά μέλλοντα συμβαίνειν σ' ὅποιον ἐπιθυμεῖ καί ἐπιλέγει.

Μέ τό νόμο καί τούς προφῆτες ὅμως οἱ ἄνθρωποι περιορίστηκαν μέσα στά καλούπια τῶν συγκεκριμένων ὁδηγιῶν καί, ως ἐκ τούτου, δέν μποροῦσαν νά ἐνεργήσουν αὐτόβουλα καί

άνεξέλεγκτα. Ἔρχεται λοιπόν ἡ ἐποχή τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ο ἐνανθρωπήσας Γίός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἔρχεται νά συμπληρώσει τόν ύπάρχοντα νόμο μέ μία καινούρια ἐντολή, μέ τήν ἐντολή τῆς ἀγάπης. Μέ τήν ἐντολή αὐτή καὶ τόν συμπληρώνει καὶ τόν ύπερβαίνει. Μέσ' ἀπό τήν ἀγάπη ὁ ἀνθρωπος δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό περισσότερες ὁδηγίες. Η ἀγάπη, στήν ὅποια καλεῖ ὁ Χριστός τόν ἀνθρωπο, εἶναι ἡ ἀγάπη πού θυσιάζεται καὶ μέσα της ἔχει τή δύναμη τῆς Ἀναστάσεως.

Φυσικά κανείς δέν εἶναι δυνατόν νά φτάσει στήν ἀγάπη παρά μόνον μέσ' ἀπό τό δρόμο τῆς ἐλευθερίας. Η ἐλεύθερη ἐπιλογή εἶναι καθαρά θέμα τῆς προαιρέσεως τοῦ καθενός. Η προαίρεση λοιπόν τοῦ καθενός φαίνεται μέσ' ἀπό τά ἀπλά καὶ τά εὔκολα. Μ' αὐτό τό συμπέρασμα κλείνει σήμερα τήν παραβολή τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου ὁ Κύριος. Οἱ κακοπροαίρετοι, πού δέν ἀποδέχονται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μέσ' ἀπό τίς ἀπλές καὶ εὔκολες ὁδηγίες τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν, δέν θά ἀκολουθήσουν αὐτό τό θέλημα μέσ' ἀπό τό δύσκολο δρόμο τῆς θυσίας, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀναστάσεως.

”Ας ἔξετάσουμε τήν προαίρεσή μας, διότι αὐτός ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἴσχύει πολύ περισσότερο γιά μᾶς σήμερα. Ἐμεῖς ἔχουμε καὶ γνώση καὶ ἐμπειρία ὅχι μόνο τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν ἀλλά καὶ τῆς ἀναστάσεως. Γιά νά καταλάβουμε πόσο ἀληθινό εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ πόσο ἀπαραίτητο εἶναι νά τό ἀκουλουθήσουμε, ἃς σκεφθοῦμε ὅτι γιά μᾶς ἀναστήθηκε κάποιος. Αὐτός δέν ἦταν ἕνας τυχαίος, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὁ Γίός τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός μας.

”Η προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου τόν κάνει θερμό ἥ ἀδιάφορο. ”Η καλή προαίρεση τόν ὀδηγεῖ στήν υπακοή στό θεῖο θέλημα. ”Ο καλοπροαίρετος πιστός διαπιστώνει πώς τό θέλημα τοῦ Κυρίου δέν εἶναι λόγια καὶ ὀδηγίες. Δέν εἶναι κανόνες καὶ νόμοι. Εἶναι ζωή. Εἶναι ἡ δική του ζωή, ὅπως τή σχεδίασε ὁ Θεός μέσα ἀπό τή δημιουργία. Εἶναι ἡ προσπάθεια νά μήν ξεφύγει ἀπό τίς προδιαγραφές μέ τίς ὀποῖες τόν ἔφτιαξε ὁ Πλάστης του καὶ τίς ὀποῖες, ὅταν τίς σέβεται, εύτυχεῖ καὶ χαίρεται. ”Ο κακοπροαίρετος ἀνθρωπος ἀντιλαμβάνεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ώς καταπίεση, ώς κανόνες καὶ νόμους πού τοῦ στεροῦν

τήν ἐλευθερία, ώς δεσμά πού τόν πνίγουν καί τοῦ περιορίζουν αὐτό πού θεωρεῖ χαρά καί ἐπιτυχία. Δέν πείθεται στό θεϊκό θέλημα, διότι ἔχει φρόνημα κοσμικό, κάνει ἐπιλογές μόνο μέ βάση τήν ὕλη, βάζει ὀδηγίες στήν πορεία του μόνο μέ βάση τίς ἐφήμερες ἀπολαύσεις τῆς πρόσκαιρης τούτης ζωῆς.

Ἄν λοιπόν διαπιστώνουμε ὅτι ἡ σχέση μας μέ τό Θεό εἶναι συμβατική, τυπική καί ἐπιφανειακή, αὐτό ὀφείλεται καθαρά καί μόνον στήν κακοπροαίρετη διάθεσή μας καί ὅχι στό Θεό ἢ σ' ἄλλες ἀερόδμητες δικαιολογίες. Ἄς φροντίζουμε μέσ' ἀπό τίς ὀδηγίες τῆς ὁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας νά μένουμε ὑπάκουοι στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιά νά μήν ἐπαληθεύεται καί σ' ἐμᾶς ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ μας: «εἰ Μωϋσέως καί προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδέ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται». Ἀμήν.